

прилагатъ като методи за лѣкуване хомеопатията и алопатията, съ които и природата си служи. Тѣ се основаватъ на известни принципи, за да употребятъ единъ или другъ методъ, едно или друго лѣкарство. Лѣкаритѣ знаятъ, че въ човѣшкия организмъ винаги има запасъ отъ жизнена сила, която понѣкога е инертна и не може да се използва. За тази целъ тѣ даватъ на болния известна доза отрова като лѣкарство. Понеже организмътъ не търпи чужди вещества въ себе си, той започва да се бори, за да изхвърли отравата навънъ. Въ тази борба, именно, въ организма се събужда скритата енергия, и той започва усилено да функционира. Така човѣшкиятъ организмъ се справя съ различнитѣ болести. Понѣкога отравата е толкова силна, че вмѣсто реакция произвежда спирание на дейността на организма. Алопатитѣ подържатъ, че външната подбудителна причина трѣбва да бжде много силна и даватъ силни дози лѣкарства. Хомеопатитѣ подържатъ, че външната причина трѣбва да бжде много слаба и даватъ за лѣкарства силно разредени течности. Каквато и да бжде външната причина, всички съзнаватъ, че човѣкъ може да се лѣкува, когато се събуди въ него резервната жизнена енергия и се потикне къмъ деятелностъ. Сжщиятъ методъ се прилага и при лѣкуване съ студена вода.

Този законъ се отнася не само къмъ физическия, но и къмъ психическия животъ на човѣка. За да накарате човѣка на работа, съз-